

V exekuci proti manželům P-ovým zabavil žalovaný 50 pytlů mouky. Žalobce byl nájemcem pekárny, v níž dlužník Albín P. jako podnájemce provozoval pekařskou živnost. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce vyloučení mouky z exekuce, vzhledem k ujednání s dlužníkem Albínem P-em, podle něhož mu dodával mouku jen na vypečení, přičemž se každý den zjišťovalo, kolik dlužník z této mouky vypekl, začal pak dlužník za toto množství odvádět žalobci peníze podle bursovní ceny. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, odvolací soud z těchto důvodů: Nesprávné právní posouzení spatřuje odvolatel v tom, že první soudce jednou uvádí, »že nejde o prodej mouky žalobcem svědkovi Albínu P-ovi« a po druhé, že »přechod vlastnictví k mouce před vypečením mouky nenastal«. V tom však není odporu. První soudce správně uvedl, že dohoda záležela v tom, že mouka byla dodávána, ale súčtována a zaplacená teprve po zpečení, tak že se o pravidelný prodej nejednalo, a ježto zabavená mouka dosud zpečena nebyla, nebyla ještě súčtována a vůbec prodána a nemůže jíti o nabytí vlastnictví exekutem. Jest sice pravda, že první soud neuvádí, o jakou smlouvu šlo, když ne o kupní, ale z vývodu rozsudku jest za to míti, že šlo o smlouvu sui generis, kde podle dohody mouka teprve zpečením stala se vlastnictvím exekuta, před tím však zůstala ve vlastnictví žalobcově.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

§ 414 obč. zák. ustanovuje, že kdo cizí věci zpracuje, nenabývá ještě tím nárok na cizí vlastnictví. Ustanovení to nevádí správnosti názoru odvolacího soudu, že se mouka podle dohody teprve zpečením stala vlastnictvím exekuta a že před tím zůstala ve vlastnictví žalobcově, neboť nestala se vlastnictvím povinného již tím, že ji zpekkl, nýbrž na základě výslovné dohody. Nižší soudy zjistily, že podle dohody mezi žalobcem a povinným dodává žalobce povinnému mouku na vypečení, že se při tom každý den zjišťuje, kolik z této mouky povinný vypekl a že pak povinný za toto množství odvádí žalobci peníze podle ceny bursovní. Z toho správně usoudily nižší soudy, že nešlo o prodej mouky před vypečením, nýbrž že z množství mouky dodané do živnosti, kterou povinný provozoval jako podnájemník v pekárně najaté žalobcem, bylo vždy prodáno povinnému jen ono množství, jež spotřeboval k pečení a jež podle bursovní ceny zaplatil. Podle toho nebyla všechna mouka, třebaže byla dodána do živnosti povinného, tomuto prodána a nepozbyl tedy žalobce před jejím zpečením vlastnictví k ní. Poněvadž byla zabavena mouka nezpečená, právem nižší soudy i v příčině ní žalobě vyhověly, třebaže nešlo o smlouvu sui generis, nýbrž o smlouvu tržovou, avšak jen ve příčině mouky, kterou povinný ze zásoby v jeho živnosti uložené každého dne zpracoval.

Čís. 13549.

Nesouhlasí-li knihovní (nikoliv vymáhající) věřitelé s vydáním částky nejvyššího podání připadající prý na svršky, které byly neprá-

vem prodány s nemovitostí jako její příslušenství, nemohou jejich odpor vlastníci domnělého příslušenství překonati žalobou podle § 37 ex. ř.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, Rv I 801/34.)

Žalobou proti dvěma knihovním věřitelům domáhala se žalobkyně, by žalovaní byli uznáni povinnými, by nejvyšší podání za svršky, k nimž žalobkyně tvrdila vlastnické právo, a jež byly prodány jako příslušenství vydražené nemovitosti, bylo vydáno žalobkyni. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y :

Žalobkyně odůvodňuje žalobní žádost tím, že žalovaní v exekuční věci E 1973/32 okresního soudu v K. přihlásili k rozvrhovému roku své knihovně zajištěné pohledávky, že žádost o přikázání těchto pohledávek z nejvyššího podání, z něhož prý připadá částka 2.884 Kč 05 h na věci, které byly v této exekuci prodány jako příslušenství vydražené nemovitosti a ke kterým žalobkyně nabyta již před dražbou vlastnického práva, a že všichni věřitelé vyjma žalovanou stranu, která při rozvrhu přijde pravděpodobně na řadu, udělili souhlas k vydání zmíněné částky žalobkyni. Než tímto skutkovým přednesem není opodstatněna žalobní žádost proti žalovaným, kteří nejsou ve zmíněné exekuční věci vymáhajícím věřitelem, nýbrž věřiteli knihovními. Tím, že přihlásili k rozvrhovému roku své hypotekární pohledávky a žádali o jejich zaplacení z nejvyššího podání, používajíce práva příslušejícího jim podle předpisů §§ 210, 216, čís. 4 ex. ř., nezasáhli nikterak do práva žalobkyně nedopouštějícího výkon exekuce. Nesouhlasí-li žalovaní s vydáním částky nejvyššího podání, na něž si činí žalobkyně nároky, nelze jejich odpor překonati žalobou podle § 37 ex. ř., o niž v souzeném případě jde, nýbrž může se žalobkyně na nich domáhati jen vrácení oné částky, která jim bude rozvrhovým usnesením pravoplatně přisouzena a o kterou by byli na úkor žalobkyně obohaceni. Leč v tomto směru žalobkyně skutkový přednes neučinila. Již z uvedeného důvodu nelze žalobní žádosti vyhověti.

Čís. 13550.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Jest po zákonu přípustné, dal-li si podnikatel chrániti značný počet známek, ač z nich velké části nepoužívá.

Tím, že si firma, jejíž závody byly značného rozsahu, opatřila značný počet t. zv. známek defensivních, neznemožnila ještě založení podniků jiných podnikatelů v témže odvětví výroby.

Šlo-li firmě o to, aby chránila svou známku a známku sprátelené firmy před nedovoleným zásahem, nelze v tom, že znemožnila jiné firmě používání určité známky z důvodu zásahu do svého vlastního známkového práva, spatřovati škodu, jakou předpokládá zákon.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, Rv I 956/34.)